

Sygn. akt III Ca 1363/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz (spr.)

Sędzia SO Marcin Rak

SR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty

Protokolant Kamil Cieszkowski

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko O. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1572/14

oddala apelację.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Barbara Braziewicz SSO Marcin Rak

UZASADNIENIE

Powód E. C. żądał zasądzenia od pozwanej O. C. kwoty 3 781 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że na pozwanej ciąży obowiązeki związane z wyłącznym zamieszkaniem i użytkowaniem lokalu na ul. (...) w R. i z tego powodu obowiązana jest do płacenia czynszu w okresach miesięcznych. Pozwana nie uiszcza opłat czynszowych od stycznia 2013 r. Powstało zadłużenie, które spółdzielnia mieszkaniowa była zmuszona dochodzić na drodze sądowej. Powód wskazał, że uregulował całość zadłużenia w kwocie 3 781 zł, że pozwana korzysta z mieszkania i otrzymuje na ten cel alimenty w kwocie 700 zł miesięcznie od stycznia 2013 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Podkreśliła, że nie został przeprowadzony podział majątku wspólnego małżonków. W skład majątku wspólnego stron wchodzi mieszkania przy ul. (...) w R. oraz dom mieszkalny w miejscowości K.. Pozwana potwierdziła, że jest zameldowana i zamieszkuje w lokalu przy ul. (...). W tym mieszkaniu są zameldowani razem z nią małżonek E. C. i syn R. C.. Spółdzielnia nie informuje jej o stanie zadłużenia czynszowego, ani o jakichkolwiek zmianach w opłatach. Mieszkanie przy ul. (...), którym dysponuje wyłącznie małżonek, zostało przez niego wynajęte za kwotę 700 zł. Przychodem z najmu dysponuje powód i stanowi to jego dodatkowy dochód. Zabezpieczenie na czas trwania rozprawy rozwodowej w kwocie 700 zł oraz wynagrodzenie za pracę w kwocie 600 zł stanowi cały miesięczny dochód pozwanej, który jest rażąco niższy od dochodu powoda.

Podkreśliła nadto, że jest osobą schorowaną. Nie ma dostatecznej ilości środków na pokrywanie opłat za zajmowany przez nią loka.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 lutego 2015r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej oddalił powództwo E. C. przeciwko O. C. o zapłatę.

Rozstrzygnięcie zapadło po ustaleniach szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z których wynika, że powód E. C. i pozwana O. C. są małżeństwem. W trakcie trwania małżeństwa stron, w dniu 27 stycznia 1994 r., E. C. otrzymał od (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B. przydział spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu położonego w R. przy ul. (...). Jako osoby uprawnione do zamieszkiwania w tym lokalu w przydziale, poza E. C., zostali wymienieni jego żona O. C. i syn R. C.. Od początku stycznia 2013 r. pozwana mieszka sama w lokalu przy ul. (...) w R..

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 lutego 2014 r., sygn. akt I Nc 718/14, nakazał pozwanemu E. C., aby zapłacił (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B. kwotę 3 080,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2014 r. oraz kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Zasądzona w opisanym powyżej nakazie zapłaty kwota stanowiła sumę opłat za używanie mieszkania położonego w R. przy ul. (...) w okresie od lipca do grudnia 2013 r. oraz odsetek od należności głównej skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu.

W dniu 17 marca 2014 r. E. C. zapłacił na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B. kwotę 3 134 zł tytułem należności głównej i odsetek wynikających z opisanego powyżej nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt I Nc 718/14 oraz kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Pomiędzy stronami toczy się przed Sądem Okręgowym w Gliwicach pod sygn. akt I Rc 888/12 sprawa o rozwód. W sprawie tej został już wydany wyrok, który jednak nie jest prawomocny w związku z wniesieniem apelacji przez pozwaną. Strony nie zawierały umowy majątkowej małżeńskiej i nie została ustanowiona sądownie rozdzielność majątkowa między stronami. Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2013 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt I Rc 888/12 udzielono zabezpieczenia na czas trwania postępowania i zobowiązano powoda E. C. do lożenia na zaspokojenie potrzeb pozwanej O. C. kwot po 700 zł miesięcznie poczynając od 1 stycznia 2013 r. i w pozostałym zakresie wnioski pozwanej oddalono.

Sąd Rejonowy powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o dowody szczegółowo przywołane w uzasadnieniu, a także okoliczności bezsporne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż bezspornym między stronami było, że tocząca się między nimi sprawa rozwodowa nie zakończyła się jeszcze prawomocnie. Zatem nadal strony związane są wspólnością ustawową uregulowaną w art. 31 k.r. i o. Zgodnie z § 1 tego przepisu z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego R. przy ul. (...), które zostało przydzielone powodowi, niewątpliwie również weszło w skład majątku wspólnego stron, gdyż jego przydział miał miejsce w trakcie trwania małżeństwa stron. Za opłaty związane z użytkowaniem tego mieszkania wobec spółdzielni mieszkaniowej oboje małżonkowie odpowiadają solidarnie, czy to na podstawie art. 30 § 1 k.r. i o., czy to na podstawie art. 4 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1222).

Wspólność ustawowa, jako ściśle związana ze stosunkiem prawnym o charakterze osobistym zachodzącym między małżonkami jest współwłasnością łączną (art. 196 § 1 k.c.). Jej charakterystycznymi, istotnymi cechami, różniącymi ją od współwłasności w częściach ułamkowych, jest to, że jest to wspólność bezudziałowa, a nadto w czasie jej trwania małżonkowie nie mogą rozporządzać swoimi prawami do majątku wspólnego i nie mogą wyzbyć się ich na rzecz osób trzecich, a co więcej, stosownie do art. 35 k.r. i o., żadne z małżonków nie może rozporządzać ani nawet zobowiązać się do rozporządzenia udziałem, który w razie ustania wspólności przypadnie mu w majątku wspólnym lub

w poszczególnych przedmiotach należących do tego majątku, ani żądać podziału majątku wspólnego. Z samej istoty wspólności ustawowej wynika, że powód nie może się domagać od swojej małżonki zwrotu uiszczonych przez niego opłat za używanie mieszkania, do którego prawo należy do majątku wspólnego stron.

Z art. 45 k.r. i o. wynika, że każdy z małżonków może domagać się od drugiego z małżonków zwrotu wydatków i nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty drugiego małżonka oraz zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny, co do zasady, dopiero przy podziale majątku wspólnego (tj. po ustaniu wspólności ustawowej), a jedynie wyjątkowo wcześniej, jeżeli wymaga tego dobro rodziny. Uiszczone przez powoda należności tytułem opłat za mieszkanie, których zwrotu domaga się od pozwanej, nie mogą zostać uznane za wydatki, które mogą podlegać rozliczeniu między małżonkami zgodnie z art. 45 k.r. i o., gdyż nie były to wydatki z majątku osobistego powoda (a przynajmniej tej okoliczności powód nie wykazał) na majątek wspólny, ani wydatki majątku wspólnego na majątek osobisty pozwanej. Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z art. 31 § 2 k.r. i o. do majątku wspólnego należą pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, jak również dochody z majątku wspólnego. Za należące do majątku wspólnego należy również uznać pobrane świadczenia emerytalne przez jednego z małżonków. Zatem do majątku wspólnego stron weszły niewątpliwie świadczenia emerytalne pobrane przez powoda oraz czynsz najmu, który powód uzyskał z wynajmu mieszkania położonego przy ul. (...) w R.. Powód nie wykazał jednocześnie, aby opłaty za używanie mieszkania przy ul. (...) zostały poniesione przez niego z innych źródeł niż z emerytura, czy uzyskany czynsz najmu lokalu przy ul. (...). Z kolei spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu przy ul. (...) niewątpliwie stanowiło składnik majątku wspólnego stron, dlatego opłaty za używanie tego mieszkania nie mogą być traktowane jako nakład na majątek osobisty pozwanej.

Ponadto podkreślić należy, że rozliczenia wydatków i nakładów opisanych w art. 45 § 1 k.r. i o. małżonkowie mogą dochodzić dopiero po ustaniu wspólności majątkowej, a jedynie wyjątkowo wcześniej, gdy wymaga tego dobro rodziny. Powód nie wykazał przy tym, aby w niniejszej sprawie zachodziła jakiś wyjątkowy wypadek uzasadniający żądanie przez niego rozliczenia jeszcze w czasie trwania wspólności ustawowej. Z tych względów Sąd powództwo podlegało oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zarzucił Sądowi sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż powód zobowiązany jest do ponoszenia kosztów utrzymania mieszkania przy ul. (...) w R., pomimo, iż lokal ten od 2009r. zajmuje i wyłącznie korzysta z niego pozwana; między stronami nie istnieje separacja faktyczna od 2009r.; powód nie wykazał, aby w niniejszej sprawie zachodził jakiś wyjątkowy wypadek uzasadniający żądanie przez niego rozliczenia jeszcze w czasie trwania wspólności ustawowej; naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233§1 k.p.c. poprzez wadliwe dokonanie oceny dowodów i niezasadne przyjęcie, iż opłaty za używanie mieszkania przy ul. (...) zostały poniesione przez powoda z jego emerytury oraz czynszu najmu lokalu przy ul. (...) oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie informacji, iż strony od kilku już lat znajdują się w separacji faktycznej, prowadzą oddzielne gospodarstwa domowe i każde z nich ponosi osobiste koszty utrzymania, w tym koszty utrzymania lokalu, w których każde z nich zamieszkuje oraz pominięcie, iż w związku z faktem, że powód do grudnia 2012r. pomimo niezamieszkiwania w lokalu przy ul. (...) opłacał czynsz w kwocie 777zł, a następnie od stycznia 2013r. na skutek udzielonego pozwanej zabezpieczenia płaci jej kwotę 700zł tytułem alimentów w celu opłacenia przez nią czynszu za lokal za którego korzysta wyłącznie pozwana, a ta złośliwie tego nie czyni, a także poprzez błędne uznanie, iż w niniejszym stanie faktycznym powód zobowiązany jest do opłacania czynszu za mieszkanie, w którym od 2009r. nie zamieszkuje i które to mieszkanie na podstawie wspólnej decyzji stron zamieszkuje i z niego korzysta pozwana, ponadto, iż w celu pokrycia przez pozwaną czynszu za lokal przy ul. (...) otrzymuje ona na mocy postanowienia Sądu z dnia 9 stycznia 2013r. sygn. akt I Rc 888/12 alimenty w wysokości 700zł tj. w kwocie odpowiadającej wysokości czynszu; nadto naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 5 k.c. poprzez przyjęcie, iż powód pomimo faktycznego niezamieszkiwania od roku 2009, faktycznej separacji od roku 2009, odrębnych gospodarstw od roku 2009, płacenia pozwanej tytułem zabezpieczenia kwoty odpowiadającej kwocie czynszu, obowiązany jest do opłacenia czynszu za lokal zamieszkiwany przez pozwaną. W oparciu o tak postawione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 3.781zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu,

ponadto o orzeczenie o kosztach postępowania za obie instancje wg norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej do ponownego rozpoznania. Ponadto powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentu z dnia 16 marca 2014r. na okoliczność, iż środki finansowe na pokrycie zaległości czynszowych za lokal przy ul. (...) otrzymał w drodze darowizny od jego siostry J. D.. Przedstawienie dokumentu dopiero w niniejszym piśmie uzasadnia treścią uzasadnienia Sądu Rejonowego, jakoby nie wykazał, iż uiszczoną na skutek nakazu zapłaty kwotę dokonał z innych źródeł niż emerytura czy uzyskany czynsz najmu z lokalu przy ul. (...).

Pozwana w złożonej odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie w całości, na poparcie swojego stanowiska przedstawiając stosowne argumenty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest nieuzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny.

Powołane w apelacji zarzuty dopuszczenia się sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego są chybione.

Jednakże na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Okręgowy mając na uwadze regulację art. 381k.p.c. uznał za uzasadnione oddalenie złożonego przez powoda w toku postępowania odwoławczego wniosku o dopuszczenie dowodu z dołączonego do apelacji „dokumentu” z dnia 16 marca 2014r. zatytułowanego „darowizna” na okoliczność, iż środki finansowe na pokrycie zaległości czynszowych za lokal przy ul. (...) pozwany otrzymał w drodze darowizny od jego siostry J. D.. Przede wszystkim powyższą kopię pisma o dokonaniu darowizny pozwany nie przedłożył w oryginale, ani też w kopii w sposób prawidłowy potwierdzonej za zgodność z oryginałem. Zatem powyższej kopii „dokumentu” Sąd Okręgowy nie dopuścił w poczet materiału dowodowego, z uwagi na brak waloru dokumentu. Ponadto złożenie tego rodzaju „dokumentu” przez powoda dopiero przed Sądem Odwoławczym należało uznać za spóźnione, skoro pismem tym, z uwagi na jego charakter i moment sporządzenia (16 marzec 2014r.), powód dysponował od samego początku postępowania, inicjując go w dniu 14 maja 2014r. W okolicznościach sprawy należało zatem uznać, iż powód ponosi winę za to, iż dokumentu tego wcześniej nie przedstawił w toku trwającego postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Z tych przyczyn także Sąd drugiej instancji był uprawniony do pominięcia powyższego nowego dowodu zgłoszonego dopiero w postępowaniu apelacyjnym, albowiem zaszyły przesłanki określone przepisem 381 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 797/00, Prok. i Pr. 2000, nr 10, poz. 42). Równocześnie potrzeba powołania dokumentu wykazującego, iż powód uiszczoną na skutek nakazu zapłaty kwotę, której w toku niniejszego postępowania dochodzi, uzyskał w wyniku otrzymania darowizny od siostry, zatem kwotę tą pokrył z majątku osobistego, a nie ze swojej emerytury czy uzyskanego czynszu najmu z lokalu przy ul. (...), zatem środków wchodzących do majątku wspólnego stron, istniała od samego początku postępowania i nie powstała dopiero w wyniku sporządzenia uzasadnienia przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, uznając, iż nie ma potrzeby ich ponownego, szczegółowego przytaczania. Ustalenia te bowiem znajdują oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., wbrew twierdzeniom powoda. Zdaniem Sądu Okręgowego, wnioski Sądu meriti, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaoferowanych przez strony. Równocześnie Sąd ten poddał należytej ocenie cały materiał dowodowy zebrany w niej. Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że skarżący nie postawił skutecznie zarzutu naruszenia przez Sąd art.233§1 k.p.c., bowiem nie wykazał, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak SN w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

Trafnie uznał Sąd Rejonowy, iż materiał dowodowy zaoficerowany w sprawie przez powoda, nie stanowił podstawy do wykazania zasadności i wysokości dochodzonego pozvem roszczenia.

Przy czym należy podkreślić, że powód pozostaje w błędzie twierdząc, iż kwota 700 zł miesięcznie alimentów przyznanych pozwanej tytułem udzielonego jej zabezpieczenia w toku sprawy rozwodowej została przyznana jej od niego na uiszczanie należnych opłat za używanie przedmiotowego lokalu. Z uzasadnienia wyroku rozwodowego wynika bowiem, że kwota 700zł tytułem zabezpieczenia przyznana została pozwanej na zaspokojenie jej podstawowych potrzeb życiowych. Z dalszej części uzasadnienia wynika także, że żądana w tamtym postępowaniu tytułem zabezpieczenia kwota 1200 zł miesięcznie była zbyt wygórowana w ocenie Sądu, skoro powód spłaca zaległości powstałe z zobowiązań zaciągniętych przez małżonków na zaspokojenie potrzeb rodziny, a także „wyrównał zaległości czynszowe, które powstały z winy pozwanej”. Zatem jednym z powodów zasądzenia tytułem zabezpieczenia alimentów jedynie w kwocie 700zł, a nie wyższej, był fakt spłacenia zaległości w opłatach za przedmiotowy lokal przez powoda.

Istotnym w sprawie jest to, że mimo, iż pozwana sama zamieszkuje w przedmiotowym lokalu od stycznia 2013r., to należności dochodzone przez powoda dotyczą okresu, kiedy strony były małżeństwem, co wiąże się z solidarną odpowiedzialnością za powstałe zadłużenie obojga byłych małżonków. Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, że spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego R. przy ul. (...), które zostało przydzielone powodowi, weszło w skład majątku wspólnego stron, gdyż jego przydział miał miejsce w trakcie trwania małżeństwa stron. Za opłaty związane z użytkowaniem tego mieszkania wobec spółdzielni mieszkaniowej oboje małżonkowie odpowiadają solidarnie, czy to na podstawie art. 30 § 1 k.r. i o., czy to na podstawie art. 4 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1222). Słusznie stwierdził Sąd meriti, iż z samej istoty wspólności ustawowej wynika, że powód nie może się domagać od swojej małżonki zwrotu uiszczonych przez niego opłat za używanie mieszkania, do którego prawo należy do majątku wspólnego stron.

Trafnie także Sąd Rejonowy uzasadniając swoje orzeczenie powołał się na dyspozycję art. 30 § 1 k.r. i o. i uznał, że małżonkowie odpowiadają solidarnie za zobowiązania z tytułu opłaty za przedmiotowy lokal, gdyż zapłatę z tytułu opłat za mieszkanie spółdzielcze uznać należy za zwykłą potrzebę rodziny. Istotą wspólności ustawowej jest to, że małżonkowie nie mogą domagać się wzajemnie zwrotu poczynionych nakładów, gdyż potrzeby rodziny zaspokajają oni z majątku wspólnego, zaś do majątku wspólnego stron weszły niewątpliwie świadczenia emerytalne pobrane przez powoda oraz czynsz najmu, który powód uzyskał z wynajmu mieszkania położonego przy ul. (...) w R.. Jedynym wyjątkiem jest tu sytuacja, gdy nakłady były czynione bądź z majątku osobistego na majątek wspólny bądź odwrotnie. Powód nie wykazał jednak w toku postępowania, iż tak sytuacja zaistniała. Należy podkreślić przy tym, że ewentualny zwrot mógłby nastąpić dopiero przy podziale majątku wspólnego, a nadto rozliczenia takiego nie można żądać, gdy wydatki i nakłady były poczynione, w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, przez co bez wątpienia należy rozumieć zapłatę czynszu.

Zasadnie także podkreślił Sąd Rejonowy, iż uiszczone przez powoda należności tytułem opłat za mieszkanie, których zwrotu domaga się od pozwanej, nie mogą zostać uznane za wydatki, które mogą podlegać rozliczeniu między małżonkami zgodnie z art. 45 k.r. i o., gdyż nie były to wydatki z majątku osobistego powoda na majątek wspólny, ani wydatki z majątku wspólnego na majątek osobisty pozwanej. W szczególności powód nie wykazał, iż poczynił wydatki ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Jak trafnie zauważył Sąd meriti za należące do majątku wspólnego należało uznać pobrane świadczenia emerytalne przez powoda oraz uzyskany czynsz z wynajmu mieszkania położonego przy ul. (...) w R.. Powód nie wykazał jednocześnie, aby opłaty za używanie mieszkania przy ul. (...) zostały poniesione przez niego z majątku osobistego, zatem z innych źródeł niż z emerytury, czy uzyskanego czynszu najmu lokalu przy ul. (...). Ponadto podkreślić należy, że nawet, gdyby pomiędzy małżonkami ustanowiono rozdzielność majątkową, nie wyłączyłoby to ich solidarnej odpowiedzialności, do momentu rozwiązania małżeństwa (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 11 października 1995r. , III CZP 137/95). Także okoliczność, iż powód nie zamieszkiwał w mieszkaniu wraz z pozwaną nie jest w przedmiotowej sprawie istotne.

Nawet gdyby strony nie były małżeństwem, to i tak powód odpowiada solidarnie, za zobowiązania wynikające z opłat za lokal, gdyż jest on członkiem spółdzielni mieszkaniowej, a jak stanowi art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach

mieszkaniowych, to członek spółdzielni odpowiada solidarnie za opłaty wraz z osobami faktycznie korzystającymi z lokalu.

Ponadto także zasadnie podkreślił Sąd Rejonowy, że rozliczenia wydatków i nakładów opisanych w art. 45 § 1 k.r. i o. małżonkowie mogą dochodzić dopiero po ustaniu wspólności majątkowej, a jedynie wyjątkowo wcześniej, gdy wymaga tego dobro rodziny. Tymczasem do chwili orzekania w sprawie powód nie zainicjował postępowania o podział majątku wspólnego byłych małżonków C.. Nie wykazał także, aby w niniejszej sprawie zachodził jakiś wyjątkowy wypadek uzasadniający żądanie przez niego rozliczenia nakładów jeszcze w czasie trwania wspólności ustawowej.

Także za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego tj. regulacji art. 5 k.c., albowiem w ocenie Sądu Okręgowego pozwana, w okolicznościach sprawy, nie czyniła ze swojego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa czy też z zasadami współżycia społecznego.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty podniesione w apelacji nie mogły odnieść skutku.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację powoda oddalono, jako bezzasadną.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Barbara Braziewicz SSO Marcin Rak